



Arrest

**nr. 341 005 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 september 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 november 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2009 trad verzoeker in het huwelijk met S.R., een Belgische onderdane.

1.2. Verzoeker diende op 10 maart 2009, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker werd op 28 augustus 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 12 april 2010 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 45 996 van 7 juli 2010 heeft de Raad het tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ingestelde beroep verworpen.

1.6. Via een op 1 oktober 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 7 maart 2011 ontbond de rechtbank van eerste aanleg te Brussel het huwelijk dat werd aangegaan tussen verzoeker en S.R.

1.8. Bij aangetekend schrijven van 26 januari 2024 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Op 11 september 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing om verzoekers aanvragen van 1 oktober 2010 en 26 januari 2024 om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen, die hem op 15 oktober 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:..

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op data van 11.10.2010 en 01.02.2024 werden ingediend door :

*[E.H.H.] (R.R.: [...])
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 06.03.2009 in het huwelijk treedt met een Belgische onderdane. Op 10.03.2009 dient hij een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn echtgenote, die wordt goedgekeurd. Betrokkene wordt op 25.08.2009 in het bezit gesteld van een F-kaart. Echter, reeds op 12.04.2010 wordt zijn verblijfsrecht ingetrokken daar er geen gezinscel meer bestaat met zijn echtgenote. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 07.07.2010.

Betrokkene beroept zich op zijn verwestering omwille van zijn huwelijk met een Belgische en omwille van zijn lange verblijf in België. Hij wijst erop dat Marokko een zeer traditioneel land zou zijn en waar hij beschouwd zou worden als iemand die de Marokkanen verloochend zou hebben door te verhuizen en zich aan te passen aan de Westerse samenleving. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is bovendien weinig geloofwaardig dat betrokkene zodanig verwesterd zou zijn dat dit een dermate groot gevaar met zich meebrengt dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om een verblijfsaanvraag in te dienen. Volledigheidshalve merken we op dat zijn huwelijk met een Belgische onderdane niet gericht was op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar wel op het verblijfsrechtelijk voordeel. Zijn huwelijk wijst dan ook niet op verwestering. Het is niet omdat betrokkene een certificaat Nederlands behaald heeft evenals zijn attest van inburgering en zijn rijbewijs en dat hij hier tewerkgesteld was, dat hij per definitie verwesterd is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Marokko (waar er een constante terreurdreiging zou heersen en waar publieke gebouwen een gemakkelijk doelwit zouden zijn voor aanslagen). Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in Marokko kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs levert dat hijzelf geraakt zou worden door de omschreven omstandigheden omwille van zijn persoonlijke

situatie. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niets meer zou hebben in het land van herkomst, na een verblijf van meer dan zeventien jaar in België. Hij zou er niet over de bestaansmiddelen of huisvesting beschikken om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de huisvesting of bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad een familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn (Belgische) broer en diens gezin, waarmee hij samenwoont. De band tussen meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen" (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid noch worden deze aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan

België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat bij een terugkeer een verzoening met zijn echtgenote niet meer mogelijk zou kunnen zijn of dat hij zijn rechten niet meer zou kunnen verdedigen in een eventuele echtscheidingsprocedure. Echter, aangezien de echtscheiding tussen betrokkene en zijn ex-echtgenote werd uitgesproken op 24.05.2011 kan betrokkene zich niet nuttig meer op dit element beroepen.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen zou zijn met het gerecht en een blanco strafblad zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al zeventien jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van integratie en duurzame lokale verankering, dat er zelfs sprake zou zijn van een sublieme integratie, dat hij er alles aan zou doen om zich het Nederlands eigen te maken, dat zich tot het uiterste zou inzetten voor onze maatschappij zonder zelf enige last van de maatschappij te zijn, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij graag zou wensen te werken, dat hij zich altijd zou blijven verder integreren, dat hij momenteel de keuze zou hebben tussen twee werkgevers, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat hij zijn Belgisch rijbewijs voorlegt evenals zijn Mobib kaart, twee werkbepoefes, een nutsfactuur, zijn arbeidsovereenkomst, verschillende rekeningafschriften, een C4-werkloosheidsbewijs, een attest van tewerkstelling bij het OCMW, zijn omni pass, acht getuigenverklaringen, een deelcertificaat Nederlandse

taallessen en zijn attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker ook op 15 oktober 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [E.H.H.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand: Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, gespreid over twee middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“De aanvraag van verzoeker werd onterecht onontvankelijk verklaard omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoordend dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent wel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen, hetgeen in casu het geval is.

Er is bovendien geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gepatriëerd worden.

In het geval van verzoeker is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dit stelt zowel impliciet als expliciet dat men het land best dient te vermijden indien men veilig wenst te zijn. Men kan bijgevolg niet van verzoeker verwachten dat hij terugkeert naar een onveilig land, terwijl hij dit juist heeft trachten te ontvluchten. Het loutere feit dat zijn verzoek tot internationale bescherming een negatief gevolg heeft gekend, wil geenszins zeggen dat het een veilig land is.

Verzoeker verblijft bovendien reeds sedert 2009 (!) in België en heeft zijn gehele centrum van belangen opgebouwd in België. Hij is zelfs getrouwd geweest...

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt onterecht dat het langdurig verblijf van verzoeker niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

Er bestaan twee vormen van buitengewone omstandigheden:

- de redenen die het een verzoeker "onmogelijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post en*
- de redenen die het een verzoeker "zeer moeilijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke ambassade.*

Het woord 'moeilijk' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als:

“moei.lijk (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord) :

- 1. slechts met inspanning op te lossen, te doen: een moeilijke kwestie; moeilijk over iets kunnen oordelen ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen*
- 2. lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter een moeilijke jongen”*

Kortom, als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt evenwel de mogelijkheid geboden om een dergelijk verzoek te richten tot de burgemeester van de verblijfplaats in België, in casu Vilvoorde.

Slechts indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het rechtvaardigen om de machtiging niet aan te vragen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordigers in het buitenland, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd, zoals het geval was in de eerdergenoemde situatie.

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is gezien "de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland."

Dit maakt aldus dat het begrip "zeer moeilijk" moet worden omschreven als "slechts met zeer veel inspanning op te lossen of "een moeilijke kwestie “.

Het valt niet te ontkennen dat verzoeker zich in een situatie bevindt waarbij het hem 'zeer moeilijk' valt, minstens het 'een moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren' uitmaakt om zijn verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in de Belgische ambassade van het land van herkomst, zijnde Marokko.

Zolang artikel 9bis Vw. in de wet is ingeschreven, dient ook verweerder zich aan deze wetsbepaling te houden. Deze wetsbepaling is en blijft op heden één der wettelijk geijkte paden zoals gevolgd kunnen en mogen worden door een vreemdeling dewelke een verblijfsvergunning tracht aan te vragen in België.

Er moet worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht: Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier eenvoudigweg aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker hier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij alles heeft achtergelaten. Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij voor onbepaalde tijd terugkeert naar zijn land van herkomst waar hij op geen enkele manier in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Verweerder stelt dat betrokkene nog familie in Marokko zou hebben. Echter dient er opgemerkt te worden dat verzoeker reeds sinds 2009 in België verblijft. Het kan dan ook niet verbazingwekkend zijn dat verzoeker steeds minder contact heeft gehad met de personen in Marokko. Het loutere feit dat er bepaalde personen zijn die hij zou kennen en nog in Marokko wonen, wil geenszins zeggen dat het centrum van zijn belangen in Marokko zou liggen. Zoals eerder aangehaald, heeft hij zijn leven hier opgebouwd, en is in de voorbije jaren niet meer teruggekeerd naar zijn herkomstland.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat ze in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen. Het zou onredelijk zijn om van verzoeker te verwachten dat ze terug keert naar Marokko, een land waar ze sinds geruime niet meer is geweest.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007 blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG alsook het artikel 8 van het EVRM.

Bij het nemen van een beslissing inzake het verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

Het Hof van Justitie heeft bovendien geoordeeld dat het begrip politieke overtuiging ruim moet worden uitgelegd. Dit omvat elke opvatting, gedachte of mening die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het betrekking heeft op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren, hun beleid of hun methoden, en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt.

De nadruk ligt op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker. Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst' reeds onder dit begrip vallen, indien deze verzoeker verklaart gedachte of mening te hebben of te uiten. Een loutere verklaring is voldoende, net zoals het ooit verlaten hebben van hun herkomstland.

In de afgelopen jaren zijn Marokkanen onevenredig betrokken geweest bij jihadistisch terrorisme. Marokko wordt steeds meer geïdentificeerd als een van de grootste producenten van terroristen en opstandelingen in West-Europa en in groeperingen zoals ISIS en Al-Qaeda. Het kan dus van verzoeker niet verwacht worden dat hij terugkeert naar Marokko, waar het risico op terroristische aanvallen groter is dan in België.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, juncto artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, § 1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Bovendien heeft de Raad van State (in zijn arrest van 30.05.2023) onlangs het volgende bevestigd: dat "artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwet wel primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat: dat de

toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, de voorwaarden 8 van het EVRM moet worden getoetst met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving, de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van enerzijds de verzoekende partij en zijn kinderen anderzijds".

Om op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen inzake het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord. Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Verzoeker verblijft reeds lange tijd op het Belgische grondgebied en heeft alhier zijn centrum van belangen gevestigd, zoals omschreven in artikel 8 EVRM. Deze integratie van cliënt heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld, zoals reeds bekend in de aanvraag op grond van artikel 9bis vv.

Tevens stelt verwerende partij onterecht dat de aangehaalde elementen niet behandeld worden in de fase van het onderzoek naar buitengewone omstandigheden. Echter heeft uw Raad reeds jaren geleden een gelijkaardige kwestie beslecht. Er werd verduidelijkt dat de ingeroepen 'buitengewone omstandigheden' dezelfde kunnen zijn als de gegrondheidsredenen."

[...]

De [Wet van 29 juli 1991] schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hun toelaten om de aanvraag in België te doen.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Verwerende partij tracht zich te verweren door louter standaardformules te hanteren, hetgeen uiteraard niet kan volstaan. Verzoeker is reeds 15 jaar in België en onterecht denkt verweerder te volstaan met een beslissing van amper anderhalve pagina, waar dan ook nog een deel enkel maar voorgaande feiten zijn die dateren van 2018.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat hij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat hij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot zijn voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat verzoeker niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van twaalf jaar nu te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekortschiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissingen dan ook genomen werden met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er een buitengewone omstandigheid bestaat die toelaat te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt ook toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Al deze gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. In de tweede bestreden beslissing is, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, duidelijk uiteengezet dat wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Daarnaast heeft verweerder ook aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Hij heeft in dit verband uiteengezet dat verzoeker niet aantoont minderjarige kinderen in het Rijk te hebben, dat een tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat er geen sprake is van een actuele medische problematiek die verzoeker verhindert om te reizen. Verzoeker houdt dus onterecht voor dat verweerder slechts standaardformules heeft gebruikt. Er dient daarenboven te worden geduimd dat zelfs indien verweerder een beslissing motiveert met algemene overwegingen of gebruik maakt van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering – wat in casu niet blijkt – dit loutere feit op zich niet impliceert dat hij de formele motiveringsplicht heeft miskend (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en daadkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Door aan te geven dat hij van oordeel is dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen “niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn” – wat impliceert dat hij deze kent – toont verzoeker geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Waar verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwist verzoeker de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Allereerst dient te worden aangegeven dat verzoeker door in een theoretische uiteenzetting te voorzien, niet aantoonde dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, zoals opgenomen in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers toelichting dat “het loutere feit dat zijn verzoek tot internationale bescherming een negatief gevolg heeft gekend [...] geenszins wil zeggen dat [Marokko] een veilig land is” slaat daarnaast nergens op. Los van

het feit dat niet blijkt dat verzoeker ooit een verzoek om internationale bescherming in België of elders zou hebben ingediend, kan immers niet worden vastgesteld dat verweerder is uitgegaan van een dergelijke argumentatie bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verweerder heeft betreffende verzoekers bewering dat hij niet naar Marokko kan terugkeren omwille van de veiligheidssituatie in dat land gesteld dat verzoeker niet het bewijs heeft geleverd dat hij er persoonlijk enig gevaar zou lopen. Er kan, nu er geen enkel bewijsstuk werd aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker in zijn land van herkomst effectief een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van *“jihadistisch terrorisme”*, niet worden geconcludeerd dat deze overweging incorrect of kennelijk onredelijk is. Hierbij moet worden benadrukt dat verweerder niet verplicht is om op grond van een loutere bewering te aanvaarden dat er een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, §, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaat. Verzoekers beschouwingen omtrent de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie aangaande het begrip *“politieke overtuiging”* laten hier niet anders over denken.

Verzoekers betoog dat de Raad van State reeds oordeelde dat een situatie die wordt ingeroepen om aan te tonen dat het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post ook dienstig kan zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf leidt in casu niet tot het besluit dat verweerder verkeerdelijk stelde dat de duur van verzoekers verblijf en zijn integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden die zouden toelaten te concluderen dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. In dit verband heeft de Raad van State ook duidelijk gesteld dat de duur van het verblijf in België en een goede integratie in beginsel slechts nuttig zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verweerder heeft er ook op gewezen dat het feit dat verzoeker al enige tijd in België verblijft niet impliceert dat hij in Marokko geen bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben waardoor hij niet tijdelijk in dat land kan verblijven om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Hij heeft er tevens op gewezen dat geenszins blijkt dat de banden die verzoeker met België heeft van die aard zijn dat hij niet naar Marokko zou kunnen terugkeren. De Raad dient ook te benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Verzoekers bemerking dat het centrum van zijn belangen niet in Marokko ligt doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het is niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen. De toelichtingen die verzoeker verstrekt laten niet toe te besluiten dat verweerder onterecht de duur van zijn verblijf in het Rijk en zijn integratie en opgebouwde banden niet weerhield als een buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn levensonderhoud kan voorzien, moet worden gesteld dat verweerder heeft uiteengezet dat dit niet bewezen is en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet zouden kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen. Verweerder heeft voorts ook nog gesteld dat verzoeker een beroep kan doe op de Internationale Organisatie voor Migratie met het oog op het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Het is dus niet zo dat verweerder het voorgehouden gebrek aan bestaansmiddelen niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat, wat betreft de eerste bestreden beslissing, geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Verzoeker brengt ook geen gegevens aan die toelaten vast te stellen dat de tweede bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat relevante gegevens over het hoofd werden gezien.

Verzoeker lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij verwijst naar de verplichting om hem direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Aangezien de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag kan verzoeker niet voorhouden dat de hoorplicht, als onderdeel van de zorgvuldigheidplicht, bij het nemen van deze beslissing van toepassing is. Verzoeker had de mogelijkheid om alle inlichtingen die hij nuttig achtte in het raam van zijn verblijfsaanvraag mee te delen.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing moet worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden; informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126; HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, indien hij bijkomend zou zijn gehoord, nog nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken waarvan verweerder nog niet op de hoogte was en hem ertoe hadden kunnen brengen anders te beslissen of de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet te nemen. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn grief dat hij, nadat hij reeds de mogelijkheid had om zijn situatie volledig uiteen te zetten in het raam van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, niet bijkomend werd gehoord.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, werd geschonden.

2.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen de bestaande verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker, toen de bestreden beslissingen werden genomen, niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk was toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissingen hebben niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in zijn privé- of gezinsleven, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Verder kan uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitsersland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt in casu bovendien ook niet dat verzoeker enkel in België een gezinsleven kan hebben of dat hij de banden die hij stelt te hebben met personen die in het Rijk verblijven niet kan onderhouden vanuit zijn land van herkomst. Verzoeker wist ook, aangezien hem in 2010 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, dat zijn verblijf in België onwettig was en dat hij hieruit geen rechten kon putten. Er blijkt ook geenszins dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven in het gedrang wordt gebracht. De Raad beklemtoont daarenboven dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissingen een niet toegelaten inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker vormen of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen of die zou verhinderen dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Het door verzoeker aangehaalde citaat uit een arrest van de Raad van State is irrelevant, aangezien verweerder nergens heeft gesteld van oordeel te zijn dat een correcte toepassing van de Vreemdelingen-wet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken. Verweerder heeft wel degelijk onderzocht of de bestreden beslissingen verenigbaar zijn met een verdragsbepaling die primeert op de wet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.5. Verzoekers standpunt dat de tweede bestreden beslissing, gelet op het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, niet konden worden genomen kan niet worden bijgetreden. Het gegeven dat vreemdelingen ervoor opteren langere tijd onwettig in het Rijk te verblijven leidt niet tot de conclusie dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn of dat het niet redelijk te verantwoorden of niet proportioneel is dat de wet wordt toegepast en dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Het feit dat een vreemdeling langdurig onwettig in het Rijk verbleef en dus langere tijd een misdrijf pleegde, houdt niet in dat hij moet worden geacht zich te bevinden in een positie waarin de verblijfswetgeving niet onverkort kan worden toegepast.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel, bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, blijkt niet.

2.2.6. Verzoeker maakt met zijn beschouwingen ook niet aannemelijk dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

2.2.7. In de mate dat hij nog de schending lijkt te willen aanvoeren van artikel 13 van het EVRM, van het principe van de wapengelijkheid, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 14, § 1 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten van 16 december 1966 (hierna: het BUPO-verdrag) omdat hij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om *“op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht”*, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht dat zou kunnen worden behouden. Bij gebrek aan een begrijpelijke toelichting kan daarenboven in geen geval een schending van voormelde bepalingen worden vastgesteld.

Een schending van artikel 13 van het EVRM, van het principe van de wapengelijkheid, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 14, § 1 van het BUPO-verdrag wordt door verzoeker niet aangetoond met zijn toelichting.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK